

целитѣ на това законодателство се очертаха съвсемъ ясно: да се добиватъ свободни девизи за нуждитѣ на външнитѣ задължения на държавата, за изплащане на военнитѣ контрибуции отъ една страна, а отъ друга — контролирайки вноса, да се категоризира той така, че да отговаря на платежнитѣ възможности и стопанскитѣ нужди на страната. Това е по онова време основата, върху която почиваше цѣлата ни вносно-износна политика. Къмъ това положение се прибави по-късно и системата на „частнитѣ компенсации“.

Най-после, въ текста на „Закона за експортния институтъ“ и въ този за Дирекцията на външната търговия отъ 2. X. 935, респ. 1. 6. 940 г. сж поставени цели, засягащи прѣко износа на страната. Тѣ могатъ да се формулиратъ по следния начинъ:

1. Организация на износа
2. Контролъ на износа
3. Пропаганда на износа
4. Информация относно износа

Що се отнася до характера на тѣзи цели и до тѣхното постигане, на тѣзи въпроси ще се спремъ по-късно.

Земедѣлското производство и износьтъ

Изясняването на причинната връзка между развитието на земедѣлското производство и структурата на износа е извънредно важно за преценката на експортната ни политика. Наистина, не е безразлично да се знае, дали стоковиятъ съставъ на известенъ износъ е резултатъ на една агрикултурна политика, почиваща на вътрешни производствени условия и възможности и ръководеща се отъ нуждитѣ на външнитѣ пазари или е резултатъ на въздействието на външнитѣ пазари, обаче, безъ специално установени агрикултурни насоки. Ясно е, че въ първия случай ще бжде на лице една по-тѣсна връзка между агрикултурната и експортната политика, докато въ втория — може да се касае много често за единъ напълно конюнктуренъ износъ, безъ траенъ характеръ. Може да се касае и за износъ съ траенъ